

## NÁMLUVY POD PARNÝM SLUNCEM

### I.

Ona sama úvozem, on do černých úhozem,

ona rodičkou prvoharmonie, on naposledy zavýje  
komíny spálených vesnic, jež v sobě táhne, hrůzné  
húúú vyletí jak z lokomotiv seřazených do šiku při  
výročí páry –

Kdo jsi, nebojácná? Jsi láska sama? Či snad jen  
planetou na její okružní dráze, navráťivší leitmotiv,  
jakési láry fáry?

Ona pak do oblak tichým přívozem, on po svých  
k svému Pánu, s letním hlomozem,

s vlnami syčících travin za patami, jež bičují mu  
záda, s hmyzem a plazy tváří tvář, co vrhají se jak  
kamikaze, aby zabili v něm slib najít věž kostela  
a zhoupnout se na provaze –

Slyšíš zvony, nebojácná? Řekni: Je to láska? Nebo  
jsem úderem zplodil egotrip?

Ona ani pohled na zem, on, pobíhaje ochozem,  
mává, volá, zda nad hlubinou prostře, až mu vařící  
krev bytí zaleduje propastno, na kolenou prosí, aby  
znovu dala poznat se v kostře,

než s píšťalou z varhan urvanou zřítí se pod sukně  
rozesmátých žen a každou ulepí flákem fugy –

### II.

Ona sama úvozem, on do černých úhozem,

ona rodičkou prvoharmonie, co při červencích  
vyzývavě zakleká do neúnosné orgie, neboť co on

v opojení zašvihá pyžmem šumaře, to tady pak  
týden bude roztleskávat déšť.

Ano, přesně jako ten déšť dělej mi dobře, miláčku.  
Dlaní o dlaň, v poloze misionáře. Ptal ses přeci, co je  
láska?